

Ez a helyzet az első éven. Most a "legidősebbeknek", ötödéveseinknek adjuk át a szót, akik januárban jöttek haza a külföldi részképzésről.

AKIK A SZOVJETUNIÓBAN JÁRTAK

igy emlékeznek vissza az ott eltöltött félévre:

Szeptember 1-re ígérték az indulást. Augusztus végén már körbeleveleztük egymást, mert mindegyikünk azt hitte, hogy épp ő róla feledkeztek meg az értesítések kiküldésénél. 6-án este végre ott toporzékoltunk bőröndökkel megrakodva a Nyugatiban. Kíváncsian vártuk, utazhatunk-e, ugyanis a kalauz közölte, hogy olyan számú vonat, ahová a mi jegyünk szól, nem létezik. Ilyen kezdet után izgatottan vártuk, milyen újabb meglepetéseket tartogat még számunkra ez az út. Nagy kő esett le a szívünkről, amikor Leningrádban megpillantottuk a fogadásunkra megjelent Sonkoly tanár urat és a Gercen Pedagógiai Főiskola képviselőit. Az előre megrendelt taxikkal 20 perc alatt kiértünk jövendő "otthonunkba", a Novo-Izmajlovszkij proszpekten levő diákváros 8-as korpuszába. Három személyes szobákban laktunk. Hogy minél kevesebbet beszéljünk magyarul, egy szobában csak egy magyar lakott. Ujjongva fogadtuk a dékánnak azt a bejelentését, hogy óráink csak $\frac{3}{4}$ 10-kor kezdődnek és egykor fejeződnek be. /Október végén azonban kiderült, hogy korai volt örömről, mivel Leningrádban reggel 9-kor olyan sötét van, mint nálunk télen 6 órakor./

Beszédgyakorlat, stilisztika, módszertan, fonetika, szovjet irodalom és országismeret - ezekkel a tárgyakkal foglalkoztunk kint, összesen heti 18 órában. Szemináriumvezető tanárainknak nagy hálával tartozunk; kedvességükkel, közvetlenségükkel, segíteni akarásukkal igyekeztek velünk elfeledtetni, hogy több mint 2000 km-re vagyunk otthonunktól. Hihetetlennek tűnik, hogy ilyen kis apróság, mint a karácsonyi ajándékként általuk átadott egy-egy szelet kalács, egy kis fenyőág és a személyre szóló képeslapcsomag mennyire jól esik az embernek!

S aztán maga a város...! Van, akinek már ismerős, van, aki most teszi meg benne az első lépéseket, de mindannyian egyetértünk abban, hogy méltó híréhez. Nehéz volt ellenállni a csábitásnak, hogy egész délutánunkat barangolással töltsük, különösen szeptemberben, amikor még az idő is kedvezett. A hétvégeken az elővárosokat jártuk. Petrodvorec, Puskin, Pavlovszk, Repino kastélyai és parkjai rengeteg élményt tartogattak számunkra.

Az esős idő beálltával/okt. végén/ Leningrád muzeumainak lettünk szorgalmas látogatói. Kedvünket az sem tudta elvenni, hogy időnként 2 óra hosszát álltunk sorban az Ermitázs vagy a Kunstkamera előtt, míg belépőjegyet válthattunk. Ugyanigy volt ez szinte mindenütt - akár színházjegyet, akár egy-egy könyvet szerettünk volna venni.

Hogy lássunk egy igazi orosz várost is, a főiskola szervezésében egynapos novgorodi kirándulásra mentünk. Idegenvezetőnk röpke pár óra alatt mindent el akart nekünk mesélni, amit csak Novgorodról tud.

A dekanátussal folytatott hosszas küzdelem után teljesült álmaink netovábbja - egy tiznapos kirándulás a Kaukázuson túlra és Közép-Ázsiába. Utvonalunk: Jereván, Taskent, Buhara, Szamarkand. A tervezett 4 nap helyett 5 napot töltöttünk Jerevánban, de ha örmény vendéglátóinkon mulik, Jerevánból jövünk haza január végén. Két busz állt rendelkezésünkre - teljesen ingyen-, és ingyenes "idegenvezetőket" is kaptunk. Sofőrbácsijaink a modernnek éppen nem nevezhető buszokra kitették a táblát: "Delegáció". Ennek köszönhetjük egyik legérdekesebb ismeretségünket: a nyílt országuton megállított bennünket egy rendőr, pár szót váltott a sofőrrel, és nem kis elképedésünkre beszállt a buszba, aztán közölte velünk: "Semmi baj, csak magyarul szeretnék egy kicsit beszélgetni." Mint kiderült, két évig volt a miskolci egyetem hallgatója, de 4 éve nem volt lehetősége arra, hogy csak egy szót is szóljon magyarul. Rajta kívül még meglepően sok olyan emberre akadtunk, aki már járt Magyarországon. Sajnos, legtöbbjük a háború idején.

Taskentben csak egy napot töltöttünk, így Közép-Ázsiát lényegében Buhara és Szamarkand képviseli számunkra. Buharában

az egymáshoz tapadt alacsony, lapos kis vályogházak között ka-nyargó szűk sikátorokat járva úgy érzi az ember, hogy nem is a XX. században él. De a látszat csal, mert egy-egy nyitva maradt ajtón betekintve mosógépet, rádiót, TV-t láthat a mindig és min-denre kíváncsi idegen. A bazárok, ahol a kerskedők egymást tul-kiabálva kínálják áruikat, igazi keleti hangulatot keltenek. Buhara után Szamarkand, a "kék város" már kevésbé hat az uj-donság erejével, bár egyes építészeti emlékei kétségtelenül szebbek a buharaiaknál. Sajátos látványt nyújtottak az autók között "szamaragoló", üzbég népviseletbe öltözött bácsik, de még ennél is jellemzőbb az itteni életre az, hogy ugyanezek az emberek olyan természetességgel ülnek fel a repülőgépre, mint ahogy mi naponta felszállunk a 40-es buszra.

Ezután a kirándulás után már nem volt maradásunk Leningrád-ban. Amennyire vártuk az odautazást, olyan elemi erővel vágy-tunk haza. Szegény szobatársaink csak mosolyogni tudtak, és vigasztalni próbáltak bennünket. Amikor azonban valóban vál-ni kellett, igen nehéz volt a bucsu.

6-os szoba

